

Esimene peatükk

Kevad tundus väikesesse Šoti mägismaal asuvasse Applemore'i külakesse alati hiilimisi jõudvat. Päike kerkis kaugete männisaludega kaetud mägede kohale ja piilus läbi lahevaatega majakeste akende sisse, heites valgust talvises sünges hämaruses kümmelnud tubadesse ja tuues nähtavale pikalt pilgu eest peidetuks jäänud tolmu. Beth Fraser leidis, et talve lõppu tähistaski ootamatult alanud kiirete koristustööde algus: aknad pesti puhtaks ja kaltsuvaibad riputati pesunööridele tuulduma. Kuigi kell oli alles üheksa hommikul, kihas küla juba elust.

Bethi enda jaoks seevastu algas kevad seemnekataloogidega ja lillesibulate maha panemisega ja plaanide, otsata paljude plaanide tegemisega juba eelnenud aasta varasügisel. Ta heitis pilgu üle öla oma auto tagumise istme pole. Kaksikute turvatoolide ümber vedeles tavapärane lapsevanema elutegevusele viitav pudi-padi: mõlgitud plastist joogitopsid, väsinud välimusega pildiraamatud, laiali loobitud tühjad rosinapakid. Kuid seal oli koha leidnud ka karbitäis heledaid pleegitamata paberist taskurätikuid ja auto pagasiruum oli täis kasvhoone-nartsisside ja -hüatsintide kimpusid, mis olid teel Applemore'i talupoodi. Ideaalses maailmas oleks ta need kohale toimetanud oma väikese valge kaubikuga, mida sisustasid riulid ja alused. Ideaalses maailmas poleks ta eksabikaasa Simon kõhutõvega maha jäänud, nii et ta ei saanud laste hoidmisel oma panust

anda, ja seda Bethi jaoks üle hulga aja üheks kõige kiiremaks kujuneda töötava nädala alguses.

Nende lahkumineku oli möödas kaheksateist kuud ja nad olid jõudnud võrdlemisi sõbralikuna tunduva vaerahuni. Mees elas koos oma uue kallima, kohaliku pangafiliaali juhi Moragiga kolmeteistkümne kilomeetri kaugusel linnas uues majas. Beth juhtis auto teeäärsesse taskusse, et lasta mööda vastassuunast tulevat traktorit, ja lehvitas selle roolis istuval Jimmyle, eakale talunikule, keda ta lapsest saati tundis. Mees puudutas tervituseks sõrmega laupa ja traktor möödus mürinal.

Beth sõitis edasi mööda looklevat teed, mis viis rannajoonega kaasa liikudes Applemore House'i, ta lapsepõlvkoduks olnud härrastemaja poole. Üles küntud põllud soojenesid päikesevalguses; lapid, kus varase odra võrsed läbi mullapinna tungima hakkasid, rohetasid kergelt. Talv oli olnud erakordselt külm ja nii võttis looduse ellu ärkamine tavapärasest kauem aega. Ka hekkidesse hakkas tasapisi sügenema heledat happerohelist tooni, mis pidi peagi kogu maastiku haljaks võõpama. Kuid sellest piisas, et süstida temasse lootust selliste päevade saabumiseks, mil ta töötab õues kampsuni ja teksade väel, sõrmed probleemideta paindumas ja mitte külmast kohmas, kui ta oma väikest müüri ümbritsetud lilletalu aeda korda sätib. Peagi on Applemore täis rannikule suunduvaid turiste, kes peatuvad kena väikese külakese pildistamiseks ja kulutavad loodetavasti ta õe Polly talupoes tublisti raha.

Ta pööras värskest maalitud sildi juures teelt maha. Kenas kirjas silt andis teada: „Applemore House'i matka- ja talupood“. Tema ja Simoni lahkuminekule järgnenud kaheksateistkümmne kuu jooksul polnud temast saanud mitte üksnes väikeste kaksikute üksikema, vaid ta perekond oli ühtlasi esimest korda – terve igaviku jooksul, nagu tundus – oma read koondanud. Ta vend Lachlan oli Edinburgh'ist tagasi kolinud ja seadnud

end koos oma kallima Rillaga sisse peamajas ning koos olid nad asunud tegevuste mitmekesistamisele, et mõis lõpuks midagi sisse tooma hakkaks. Nad olid kunagise löökauke täis ja röötsakile vajunud rododendronitega ääristatud sissesõidutee korda tegemise nimel väsimatult vaeva näinud ning nüüd oli muru kenasti püगतud ja külalised pääsesid laagripplatsile ilma ülekasvanud taimestikku uppumata. Peagi oli oodata matkajate saabumist.

Eelmine suvi oli olnud Lachlani ja Rilla jaoks esimene hooaeg ja selle edukus oli neid üllatanud. Traditsioonilise telkimisplatsi asemel olid nad kasutusele võtnud lagendikud maja ümbritsevas metsas, mis pakkusid matkajatele võimalust linnaelust eemale saada ja looduse rüpes viibida, nautides seejuures luksust, mida pakkusid arvukad kompostkäimlad (Beth naeratas, möödudes ühest väikesest kuurist, milles nimetatud asutus paiknes, ja mõtles, et tema kujutlusvõime ei paindu kuidagi kompostkäimlat luksuseks pidama, kuid ta polnud ka mingi eriline matkahull). Nad olid ehitanud ka puust varjualuse, kus asus kaks gaasiga köetavat dušši. Ja see oli vaid üks uutest tegevusvaldkondadest, mida nad koos paljude teiste selle paiga elanikega arendama olid hakanud. Suhe oma kunagise lapsepõlvesõbra Rillaga oli Bethi vennale uue hingamise andnud. Tore oli neid koos näha: endiselt teineteisest sama sügavalt sisse võetud kui poolteist aastat tagasi, mil elu oli nad taas kokku toonud.

„Hommikust.“ Ta noorem õde Polly seisis talupoe ees, kui Beth hoovi sõitis.

„Tellitud lilled saabusid. Umbes kaheksateist liitrit kohvi, ja ma võin isegi ellu ärgata, kui sul peaks seda juhtumisi pakkuda olema.“

„Sa veel küsid!“ Polly avas pagasiruumi ja tõstis sealt välja mustad plastämbrid, mis olid tihkelt täis kimpudeks seotud

kollaseid nartsisse. Nende võikollased õielehed alles hakkasid end läbi paberjate pungade pressima. „Oi kui armsad. Nagu päikesepaiste vaasis.“

Vanas kõrvalhoones, mille Polly oli talupoeks ümber ehitanud, täitis õhku nagu ikka värskelt valmistatud kohvi jumalik aroom, mida toetas kohalikus pagaritöökojas küpsetatud leiva soe ja tervitav lõhn. Kui Polly poe avas, oli see olnud kõigest ruum, mida sisustasid kiiresti kokku klopsitud ja seina kinnitatud puidust riiulid. Kuude möödudes oli ta kohale toonud tislери, kes oli valmis teinud mõned silmale oluliselt ilusamad sisustusdetailid; poe ja kõrvalhoone vaheline sein oli maha võetud ja lisaks ehitatud väike köök ja kohvik. Laua aset täitis pikk ja lai servamata plank ja seda ümbritsevatel metalltoolidel olid juba platsi võtnud külainimesed. Beth naeratas tervituseks Jennyle, ühele emadest, kes oli talle lasteaia-ringidelt tuttavaks saanud, ja tolle emale Dolinalle, kes parasjagu mingil teemal sõna võttis.

„... ja kui ma seda kuulsin,“ tähendas naine hukkamõistvalt huuli prunditades, „ütlesin Helenile, et selliseid asju meie oma väiksesse külla ei taha. No kuulge, juba seegi on piisavalt halb, et kõik need turistid suviti siia igalt poolt kohale tormavad. See asi läheb aina hullemaks.“

„Kohv piimaga?“ Kohvikut pidav Tom vaatas kulmu kergitades Bethi suunas. Ta asus juba enne, kui naine noogutada jõudis, talle jooki valmistama. Pilk, mille ta naise poole heitis, ütles rohkem kui tuhat sõna.

„Kui meil poleks olnud *kõiki neid turiste*,“ poetas ta kergelt, ise samal ajal käpas kohvi kinni surudes ja masina hoobasid vajutades, „ei teeniks see koht mingit raha ja minul poleks tööd.“

„Jajah,“ vastas Dolina, suunurgad endiselt allapoole, „eks ta õige ole, aga sa tead sama hästi kui minagi, et aprillist kuni septembrini pole peatänaval võimalik parkimiskohta leida ja

asi läheb veel hullemaks. Meil puudub turismi jaoks vajalik taristu. Juba kasvõi avalikke tualette on ainult üks.“

„Raamatupoe Kirsty ütleb, et suvemüügita oleks ta pidanud oma poe kinni panema. Ta müüb iga päev kõvasti reisijuhte ja kaarte ja muud kraami.“ Tom segas piima, valas selle tassi ja tekitas joogi pinnale enne selle Bethile ulatamist kena mustri.

„Ja mina müün tublisti lilli,“ tähendas Beth suhkrupakki lahti rebides ja selle sisu tassi puistates, tundes seejuures Tomi disaini teotamise pärast piinlikkust.

„Tõesti? See on küll üllatav,“ ütles Jenny ja ta hääletoon sarnanes täpselt ta ema omaga. „Tähendab, milleks on puhkajatel lilli vaja?“

Beth naeris. „Pole õrna aimugi. Kaunistavad autosuvilaid? Viivad need järgmisel päeval koju? Sätivad Ullapoolis oma vanaema haagiselamusse? Vahet pole, minu jaoks on see puhas rõõm.“

„Noh, ilmselt ei kiida turismi heaks need inimesed, kellele see probleeme tekitab ja kes selle pealt midagi ei teeni,“ teatas Dolina, kelle suu oli krimpsus nagu kassi urruauk.

Beth hingas aeglaselt sisse ja välja ega võtnud sööta. „Võib-olla tõesti.“

„Mis toimub?“ Polly, kes oli lilli ukse kõrval seisvale väikesele puust alusele seadnud, tuli käsi teksadesse kuivaks pühkides nende juurde. „Kas mul jäi midagi kuumast külaklatšist kuulmata?“

Ta lükkas oma pikad blondid juuksed kõrva taha ja küünitask lertil olevalt taldrikult šokolaadi-*brownie*’t võtma. „Ma jään sulle selle eest võlgu,“ ütles ta Tomile täis suuga.

„Kas sa pole siis kuulnud?“ Dolina ajas end oma kohal sirgu, ise lõhkemas uhkusest, mille andis teadmine, et just temast saab uudiste edastaja. „Kõik see voorimine, mis seal vanas Mackay kohas toimub?“

Beth vahetas õega vandeseltslasliku pilgu. Tal polnud plaaniski Applemore'i küla klatšikuningannale Dolinale tunnistada, et nad olid paar õhtut tagasi seda teemat telefonis arutanud. Samuti ei maininud ta seda, et nad olid kohaliku volikogu veebilehel plaane põhjalikult uurinud. „See on väliseiiskuskeskus. Parvetamine, orienteerumine, muud sellised asjad.“

„Mitte üksnes seikluspuhkused,“ ütles Dolina neid üleolevalt silmitsedes. „See on mingi pättide puhkekeskus.“

„Pättide?“ Tom turtsatas lõbustatult. „Mis laadi pättide?“

„Ema, tänapäevale ei öelda nende kohta enam nii,“ ütles Jenny. Naine näperdas suhkrupakki ja vahtis lauaplaati.

„Muidugi mõista, kindlasti on nende kohta olemas mingi moodne poliitiliselt korrektsem sõna, aga samas on fakt, et nad plaanivad sinna tuua karjade kaupa jumal teab kust pärit teismelisi, kes hakkavad meie autosid varastama ja nendega lõbusõitu ja igasugu muid pättusi tegema.“ Dolina põimis käed oma lopsaka büsti üle vaheliti.

Tom raputas pead. „Minu meelest on tõenäolisem, et nad hakkavad õppima asju, mis nende elu paremaks muudavad.“ Ta võttis kätte laitmatult puhta kõögirätiku ja kasutas seda oma uhkuse ja rõõmu – kohvimasina – esipaneeli läikima löömiseks. „Ja ausalt öeldes, Dolina, inimesena, kes on suurema osa elust pidanud taluma teiste inimeste halvaksapanu, võin sulle kindlalt öelda, et mina tervitan seda üritust kogu hingest.“

Dolinal jätkus sündsust piinlikkust tunda. Tom oli üles kasvanud Applemore'is ja seejärel teismelisena Glasgow'sse kolledžisse läinud. Koos oma partneri Gaviniga naastes oli ta tunnistanud Bethile, kellega nad olid koos põhikoolis käinud, et sisimas oli ta mingil määral kartnud küla suhtumist, kui saadakse teada, et kohvikut hakkab pidama geipaar. Tema meeldivaks üllatuseks oli kogu väike küla asjale võrdlemisi leplikult vaadanud. Tom oli selgitanud, et homofobia on

endiselt igapäevane probleem. Beth oli talle rääkinud loo enda ja Rilla isa salasuhtest, mispeale Tom oli elutargalt noogutanud. „See on ikka tõesti naljakas. Inimesed arvavad, et maailm on edasi liikunud, kuid tegelikult see nii pole. Üsna paljudes asjades.“

Dolina laskis aina edasi. Polly oli märganud paari kaupa uurivat kundet ja kadus, et nendega tegeleda. Jenny murdis puust kohvisegamispulka pilbasteks ja kuulas poole kõrvaga ema juttu, kes muudkui porises, kuidas igasugused kohutavate kalduvustega noored hakkavad igal pool ringi roitma ja jumal teab mida tegema ning läbi teiste inimeste aedade amokki jooksmas.

Beth tundis enda mõtete pärast teatavat piinlikkust. Ta langetas pilgu ja silmitses oma kohvikruusi sisu, mõeldes, mis inimene ta ikkagi on, kui tema esimeseks mõtteks on lootus, et möllavad teismelised ei tungi tema aiandisse, et seal kasvuhoonetele tuli otsa panna või hävitushoos daaliatel õienupud küljest rebida. Aga asi oli selles, et ta oli selle kohaga nii pööraselt vaeva näinud, teinud metsistunud džunglist viimaks ometi kasumliku ettevõtte.

„Ma olen kindel, et korraldajatel on õiged turvameetmed paika pandud,“ ütles ta viimaks. „Sellistes kohtades ju nõutakse niisuguste asjadega arvestamist?“

„Loodame parimat,“ tähendas Dolina süngelt. „Aeg näitab. Lõppeks saavad neist ju sinu naabrid, Beth, nii et eks sina tunned esimesena selle värgi mõjusid. Mina sina asemel veaks müüri peale okastraadi.“

Beth hakkas naerma. „See on minu meelest nüüd küll üle pingutatud.“

Ta jõi kohvi lõpuni ja jättis kiiresti Pollyga hüvasti, ise samal ajal käekella kiigates. Tal oli nii palju teha ja lastele lasteaeda järele minemise aeg kippus alati ootamatult kiiresti

kätte jõudma. Tal oli ka sellele uuele seikluspuhkuse kohale mõtlemata piisavalt asju, millega tegeleda. Aiandi pidamine polnud lihtsalt töö, see oli elustiil. See nõudis iga ta vaba tunni ja enamgi veel. Kui lapsed poleks poole ajast Simoniga olnud, sattunuks ta tõsiselt hätta. Tänu taevale, et nende seisukoht oli algusest peale olnud kindel: nende suhtest ei pruukinud asja saada, kuid mees osaleb laste elus edasi. Pärast seda, kui mehe kõrvalsuhtest teadasaamisega kaasnenud esimene alandus üle sai elatud, tunnistas Beth endale, et nende suhe oli aastatega maha käinud, kujunedes pigem sõpruseks juba ammu enne tegelikku lahkuminekut, ja see muutis kõik lihtsamaks.

Beth sõitis Applemore House'ist mööda ja silmitses seda üle hulga aja tähepanelikumalt. Pehme liivakivi kumas soojalt kevadises valguses. Maja oli ehitatud Šoti uusgooti stiilis: puha müürisakid ja kõrged teravatipulised tornid. Lachlani ja Rilla matkaturistid olid sellest alati vaimustuses ja nende Instagrami kontod olid täis ülesvõtteid kaunist hoonest. Viimase aasta jooksul, abiks Lachlani pruulikoja müügist ootamatult sülle sadanud kopsakas rahasumma, olid nad pihta hakanud aastakümneid tegemist nõudnud remonditöödega ja nüüd mõjus maja kõrge ja uhkena, otsekui tundes armastust ja pühendumust, mida oli sellesse pandud, ja soovi Fraserite suguvõsale ka tulevikus kindel kants olla. Lachlan, kes oli vanima pojana lossi pärija, oli teinud otsuse panna suurem osa saadud rahast usaldusfondi, mis kindlustas Applemore'i tuleviku ja pidi välistama selle taas lagunemisohtu sattumise.

Beth heitis edasi sõites põgusa pilgu tahavaatepeeglisse, silmitsedes kõrgeid puid, mis ümbritsesid maja, milles ta oli üles kasvanud. Isegi nüüd, mil maja oli renoveeritud ja värske välimuse saanud, ei tundnud ta soovi seal elada. Lapsepõlv selles paigas oli ta koolisõpradele tundunud eksootilise ja põnevana, kuid tegelikult – ta judistas end seda meenutades –

olid nad istunud tohutu kinnisvara otsas, mis nad rahatuks jättis. Maja oli alati olnud jääkülma, välja arvatud köök, mida oli soojendanud aastaringselt küdev hiiglaslik Aga pliit. Külmataat kaunistas tema ühes tornis asuva magamistoa aknaid seestpoolt keeruliste jäälilledega ja tujukas keskküttesüsteem ei tulnud arktiliste temperatuuride tõstmisega kuigivõrd toime, niisiis oli ta elu möödunud tekikuhja all, unistades päevast, mil ta elab väikeses armsas majas nagu ta koolisõber Claire. Tolle kodu oli alati nauditavalt soe, tuubil täis tüdruku ema portselankujakesi, ning lõhnas mööblivaha ja koolijärgseks suupisteks valmivate küpsetiste järele.

Niisiis polnud ime, mõtles ta autot müüriaga ümbritsetud aiandisse viiva värvitud värava kõrval peatades, et ta armastas oma pisikest hubast, ja mis kõige olulisem, *sooja* talumaja mõne kilomeetri kaugusel. Tal olid ta maja, kaks kassi, kaksikud ja ettevõtte. Midagi enamat ta ei vajanudki.

Beth tundis rõõmu rutiinsetest harjumustest, mis ta tööpäeva iseloomustasid. Ta asetas telefoni lauale, mis seisis ta uhkuse ja rõõmu, uhiuue kasvuhoone kõrval, veendudes, et see pole vaigse peal ja võimalikud kõned lasteaiast ei jää märkamata. Õnneks oli eelmisel aastal läheduses asuvale künkale püsti pandud uus mobiilimast (ökoloogiliselt tundlikumate kogukonnaliikmete suureks õuduseks, kes olid veendunud, et inimesed muutuvad nüüd radioaktiivseks või millekski niisama jubedaks) ja nii astus Applemore, mis oli aastaid asunud mobiililevivõrgu mustas augus, viimaks moodsasse maailma. Beth surus käed püksitaskutesse ja silmitses oma kasvuhoonet.

„Põrguvärk, väljas on kohutavalt külm,“ kostis hetk hiljem hääl ta selja tagant. „Kas sul ei ole külm?“

Beth pööras ringi ja nägi ukse seismas Mirandat, kes kolmel päeval nädalas tema juures töötas.

„Imekombel üldse mitte.“

„Küllap seetõttu, et sul on piisavalt aru peas, et kasvuhuones lillherneid potti panna ja mitte oma orjapidajast tööandja tarvis lillepeenraid ette valmistada.“ Miranda sikutas töökinda käest ja sügas nina.

„Orjapidajast?“ Beth muigas. „Kas sa pead plaani minust teada anda talunike ametiühingule või kuidas seda nimetataksegi?“

„Pagana pihta, seda ma teen,“ ütles Miranda end lauale istuma upitades ja aurupilve õhku puhudes, „kui sa kütet tööle ei pane.“

„See küte on mõeldud varaste lillherneste ja mitte sinu jaoks,“ naeris Beth.

„Minul läheb seda neist rohkem vaja. Mine aiandisse tööle, soovitati mulle, see on nii romantiline, soovitati mulle ...“

„Sa ainult mõtle kõigile neile endorfiinidele.“ Beth tegi grimassi ja see ajas Miranda naerma.

„Ma arvan, et mu endorfiinid on surnuks külmunud.“

Seda nalja tegid nad iga kord, kui olid üleni poriga kaetud ja üdini läbi külmunud. Poole kohaga tööle kandideerinud Miranda oli üsna avameelselt rääkinud, et tahab õues töötada, kuna see oleks ta vaimse tervise seisukohast parim valik. Ta võitles igal talvel sesoonse depressiooniga, kuid väljas, kahvatuvoitu talvise päikese käes looduse keskel töötamine aitas hullemat tõrjuda. Beth imetles naise visadust tegutsemist jätkata ka päevil, mil oli ilmselge, et ta ei tundnud end kõige paremini. Miranda kuiv huumorimeel, millega ta oma vaimse tervise probleemidele lähenes, oli olnud abiks ka sel talvel, mil Beth püüdis kohaneda pidevas unevõlas üksikvanema eluga. Me oleme hea meeskond, mõtles Beth telefoni kontrollivat Mirandat silmitsedes.

Ta lõikas järjekordse peotäie lumivalgeid nartsisse ja torkas nad silmapilk kaelani vette. Oli märtsi lõpp – esimene aasta, mil tal oli õnnestunud need nii vara õitsema saada, ja teda hämmastas, kui palju muutis tunnelkasvuhoone. See oli olnud midagi eksperimendilaadset – nii see edulugudega enamasti oli, nagu ta teiste lillekasvatajatega internetis lobisedes avastanud oli –, kuid nii sai ta sel aastal eelmisega võrreldes varem müügitulu teenima hakata.

„Armas jumal,“ ütles Miranda telefoni Bethi poole sirutades. „Sa vaata seda.“

Beth pani ämbri ettevaatlikult käest, tahtmata õrnade pungadega lilli vigastada. Ta keeras pea viltu. „Kas see on ...?“

„On küll,“ turtsus Miranda.

„Internetikohtamised on niisiis edukad?“

„Kui sa pead silmas seda, et mulle saadetakse päevas väga suures valikus maitseelagedaid pilte, siis küll.“

„Tõsiselt, ma ei mõista, kuidas sa sellega toime tuled.“

„Ma aina kordan endale, et selles okaste padrikus peab kuskil peituma roos või midagi säärast.“

„See küll eriti roosi moodi välja ei näe.“ Beth krimpsutas õuduses nägu. „Ega ka okka, olgu öeldud.“

„Sa peaksid endale ka konto tegema. Oleks, millega õhtuid sisustada.“

„Mul on kaks väikest last, kes saavad kohe kolm aastat vanaks, ja ettevõtte, mis vajab tegelemist. Mul ei ole õhtuid.“

„Aina töö ja ei mingit lõbu ja needsinatsed teised sõnad,“ aasis Miranda.

„Ma olen hea meelega igav tüdruk. Abielu on mul proovitud. Mulle tundub, et lahutatud olemine tuleb mul väga hästi välja.“

Miranda libistas end laualt maha, kergitas teksaseid ja toppis enne lillakaspunase flisjaki selga tõmbamist T-särgi püksi.

Naise pikad brünetid juuksed ulatusid poolde selga ja nägu katsid aastaringselt tedretähnid – osaliselt koos Bethiga õues töötamisest, aga ka seetõttu, et talle meeldis üle kõige veeta aega väljas koos oma koertega, kes olid pärast seda, kui Miranda poeg Joe St Andrews ülikooli läks, tema elu armastuse koha sisse võtnud. Naine oli neljakümne kolme aastane, nägi umbes kümme aastat noorem välja ja tal oli vaimustav huumorimeel.

„Anna endale aega,“ tähendas Miranda elutargalt. „Ma olin Tully lahkumise järel aastaid ükski. Selgub, et liiga palju ruumi voodis on reaalne probleem.“

„Mul seda muret pole. Minu voodi on täis kasse ja lapsi.“

Miranda silmitses teda teadvalt. „Eks me näe.“

„Ei näe me midagi,“ teatas Beth kindlalt. „Igatahes, teemat vahetades, oled sa teisel pool müüri toimuva kohta midagi kuulnud?“

„Sa jätad mulje, nagu oleksime me „Troonide mängu“ tegelased,“ naeris Miranda.

„Noh, kui Dolina Allenil on õigus, siis hakkab siin varsti terve hord metsalisi möllama. Kuuldavasti hakatakse palkmaja, mida nad ehitavad, kasutama mingit laadi – tsiteerides Dolinat – *pättidest teismeliste* tegevuskeskusena.“

„Ma saan aru, et ta võtab seda talle nii omase *zen*-rahuga,“ osatas Miranda kuivalt.

„Ma kahtlustan, et küla arendusseltsi erakorraline üldkoosolek muutub igapäevaseks asjaks.“ Beth pühkis taimekääre puhastuslahusega ja jälgis nagu alati, et mingit saastumisohtu ei tekiks.

Miranda torkas telefoni teksade taskusse ja otsis kokku nööri ning puidust pulgad, et minna uue peenra piirjooni maha märkima. „Minu arvates on see hea. Tore, kui miski sellele kohale eluvaimu sisse puhuda aitab.“

„Mm,“ tegi Beth, kes endiselt asjasse teatava kahtlusega suhtus. „Mina olen sellega päri, eeldusel, et nad mu kasvuhoonele tuld otsa ei pane või midagi sarnast ei korralda. Pealegi on meil Phoebe. Meil pole mingit täiendavat eluvaimu sissepuhumist tarvis.“

„Kui see juba jutuks tuli,“ ütles Miranda kindaid käest võttes ja sõrmi painutades, „millal teda jälle oodata on?“

„Ta on täna ja homme kolledžis. Kolmapäeva hommikul on ta tagasi.“

„Jääme siis lootma, et ta rohkem daaliajuurikaid komposti-hunnikusse ei viska.“

Beth vangutas pead. „Ära üldse hakka.“

Phoebe oli nende uusim abiline: õpipoiss, kes käis kahel päeval nädalas kolledžis ja veetis kolm päeva aiandis töötades ja äri praktilist poolt tundma õppides. Ta oli üheksateist-aastane, ülimalt armas ja täielik rist ja viletsus. Kuid ta ajas neid mõlemaid naerma ja õppis – jõudumööda.

Kaugusest kostis laitmatult ajastatud metalset pläriinat. Vaikust, mida nad olid sel kellaajal enesestmõistetavaks pidanud, katkestasid nüüd liigagi sageli ehitusmaterjalidega mööda teed edasi-tagasi voorivad veokid.

„Igatahes ära anna sellele keskusele enne mingeid hinnanguid, kui oled selle kohta rohkem teada saanud,“ ütles Miranda tööle tagasi kiirustades peaga kaugel mürina suunas osutades, „muidu oled varsti nagu Dolina, kui sa ette ei vaata.“

Beth ajas õudust teeseldes silmad suureks. „Mitte mingil juhul.“

Ta asus Miranda lahkudes taas tööle. Kõigest hoolimata ajas mõte sellest, et ta rahu võib rikutud saada, tal hirmu nahka. Ta otsustas siiski jääda võimalikult sõbralikuks ja külalislahkeks. Sellegipoolest – ta tõmbas sügavalt hinge ja püüdis pelgu tõrjuda – ei olnud tal ees ootava osas eriti hea tunne.